

været Udviklingens Lov undergivet. Men det, der her foreligger, er noget ganske andet. Det er, at et Folketingsudvalg enstemmigt har erklæret sig om, hvad der var Forudsætningen for en Lov, man var i Færd med at vedtage. Det har alle Dage været Praksis, at en Lov bedømmes, og ogsaa for Højesteret fortolkes, efter Forudsætningerne for dens Givelse, det kan man ikke løbe fra. Den højtærede Sundhedsminister kom altfor letkøbt fra dette Forhold.

Den egentlige juridiske Modargumentation vil jeg selvfølgelig ikke komme ind paa, det vil blive det ærede Medlem Hr. Axel Møllers Sag. Jeg har ikke saa stærkt fremhævet denne Side af Sagen og skal ikke komme ind paa den, men saa meget vil jeg dog sige, at saa letkøbt kan man ikke slippe derfra, bl. a. ikke fra § 10 om Statsgarantien, som den højtærede Minister overhovedet ikke berørte, skønt det var Hovedargumentet, der blev fremført imod ham. Han sagde blot, at naar man ophæver Loven af 1921, ja, saa forsvinder Statsgarantien. Ja, gid det var saa let, saa vilde der være adskillige Omraader, hvor Staten har paataget sig Garanti, og hvor det vilde være overmaade behageligt at slippe for denne Garanti blot ved at ophæve den paagældende Lov. Men saa let gaar det nu ikke.

Den højtærede Minister sagde, at Lovens Titel lød ganske vist paa Forsikring, men det var en fejlagtig Titel. Det er ogsaa at slippe meget let derfra. Men hertil kommer den Omstændighed, at i Bemærkningerne til daværende Indenrigsminister Sigurd Bergs Lovforslag har man udtrykkelig gjort opmærksom paa, at Titelen er rigtig. Det var for saa vidt kedeligt, at jeg i min Tale i Eftermiddag kun kenviste til Rigsdagstidenden, men lod være at læse det paagældende Punkt op; jeg tænkte, det var nok at henvise dertil, men det havde været godt for Ministeren, om jeg havde læst det op, for saa havde han ikke i Aften gjort sig skyldig i denne Fejltagelse. Nu skal jeg imidlertid, med den højtærede Formands Tilladelse, citere det paagældende Stykke. I Bemærkningerne til Sigurd Bergs Forslag, som findes i Rigsdagstidenden for 1920—21, Tillæg A. Sp. 2987—88, staar der: „Som det fremgaar allerede af Lovforslagets Titel, har man fundet det rigtigst — i Modsætning til det i sidste Rigsdagssamling fremsatte Forslag — at søge Spørgsmaalet om Forsorgen for Invaliderne løst gennem Forsikring.“ Altsaa, Lovforslagets Fader, Ministeren,

der førte det igennem, som kontrasignerede det, siger Titelen er rigtig. Indholdet er netop i Overensstemmelse med denne Titel. Det er et meget afgørende Punkt for Lovens Fortolkning og Forstaaelse.

Den højtærede Minister talte om, at der var en vis Jura, som han ikke forstod, og han sagde: Læger, Teologer, Jurister, ja, det er ikke det, det kommer an paa. Og deri giver jeg ham Ret; jeg mener — det samme sagde for Resten den sidste ærede Taler, og det er jeg enig med ham i, — at fordi en Mand er Jurist, behøver han ingeniunde at være et særlig skarp-sindigt Hoved, eller forstaa sig paa alt, hvad der hedder Jura. Jeg tror tværtimod, man kan dele baade Læger, Teologer, Jurister og andre sagkyndige i to Slags, nemlig de gode Hoveder og de mindre gode Hoveder, og det er det, det kommer an paa. En Læge med et godt Hoved vil være betydeligt bedre i Stand til at bedømme ogsaa et juridisk Spørgsmaal end en Jurist med et daarligt Hoved. Den højtærede Sundhedsminister, Lægehovedet, stødte her sammen med et Stykke Jura. Han mente, det var Juraen, der var noget galt med, men der er et gammelt Ord, der siger — jeg tror nok, jeg tør citere det uden at krænke de parlamentariske Love, det er et klassisk Ord af en stor tysk Digter —, at naar en Bog og et Hoved støder sammen, og der fremkommer en tom Lyd, behøver det ikke altid at være Bogens Skyld. Den højtærede Minister oplyste, at der i Øjeblikket er 18 000 Invalidere rentnydere. Det overrasker mig for saa vidt, som det jo er adskillig Tid siden, man var naaet op til 16 000, det kunde ligesom bekræfte et Forlydende om, at man i det sidste Fjerdingaar har været ganske overordentlig langsom med Afgørelsen af Invalidereansøgningerne. Hvis dette Forlydende er rigtigt, synes jeg, det er beklageligt og utilstedeligt. Selv om man venter en ny Lov, der omkalfatrer disse Forhold, bør man, saa længe den gamle Lov bestaar, fortsætte med dens Udførelse i Livet, saa hurtigt som det paa nogen Maade er muligt. Men for øvrigt, om der i dette Øjeblik er 18 000 eller 20 000 eller 25 000 invaliderentnydere, er ganske irrelevant overfor min Kritik af, at man skar de 800 Kr. ned til de 540 Kr. med de nævnte Tillæg. Det rammer jo de 18 000, og her rammer det paa en ganske særlig Maade. Her spiller den moralske Forpligtelse, som Staten har, eller den juridiske, som det ærede Medlem Hr. Axel